

DE HEER A. F. A. ABRAMSEN,
hoofdcommies bij het Bureau voor den Industrieelen Eigendom te 's-Gravenhage, hoopt 1 Mei a.s. den dag te herdenken, waarop hij vóór 40 jaar in 's Rijks dienst trad.

Sam oogde het rijtuig na, en zonder het minste berouw over den mislukten handel, ja zelfs met een soort tevredenheid op het slimme gelaat, stopte hij een nieuwe pijp.

* * *

Twee dagen later hield het rijtuig van baron Benschop stil voor den antiquiteitenhandel van den heer Andreas Speyer, een bejaarden man met sneeuwwitten baard. De heer Speyer ontving zijn voornamen klant met een hem eigen kalme waardigheid; vroeg hem naar zijn welstand en deed hem nog andere vragen, die alle onbeantwoord bleven, omdat de valkenoogen van den bezoeker reeds onder de kostbaarheden in den winkel een voorwerp ontdekt hadden, dat zijn blik met magische kracht vasthield. Het was een wit en violet-bruin geschilderde Chineesche vaas. Ze stond dicht aan het raam en verried den kenner reeds van verre door haar kleurenrijke doorschijnendheid haar absolute echtheid.

Op den wensch van den ouden edelman reikte de antiquaar hem het schoone exemplaar aan. Een minder geslepen man, dan baron Benschop zou een vreugde-uitroep niet hebben kunnen weerhouden, want nadat hij het stuk allernauwkeurigst had onderzocht, was er bij hem niet den minsten twijfel meer, maar stond het bij hem vast dat hij heden den gelukkigsten dag van zijn verzamelaarsleven beleefde, kortom, dat hij thans het pendant in handen hield van de vaas, die hij eergisteren gezien had. Zoo had hij dus de beide vazen gevonden, de hoofdzaak was nu den heer Speyer niets van zijn geluk te verraden en dan fluks naar Samuel te gaan, om met dezen den afgebroken handel weer voort te zetten.

Hij vroeg den antiquaar naar den prijs van de vaas.

„Twee duizend tweehonderd en vijftig gulden!" antwoordde deze.

De baron sprong woedend op als door een schorpioen gestoken. Andreas bleef daarentegen volkomen kalm.

„Bedenk wel, edele heer," zei hij op bedaarden, zakelijken toon, „dat als ik het geluk had het pendant te vinden, het paar niet beneden de vijftien duizend gulden te krijgen zou zijn."

„Vijftien duizend gulden...?"

„Die ik uw edele gaarne voor het paar betalen wil. Ik wil mij hiertoe schriftelijk verbinden."

De baron zei niets meer, maar kocht de vaas voor twee duizend tweehonderd en vijftig gulden.

* * *

Een uur later stond de baron weer, op zijn stok leunende in den winkel van Sam.

Hij hoestte zenuwachtig en zei eindelijk:

„Ik wil de vaas koopen!"

„Welke vaas, heer baron?" vroeg Samuel op eerbiedigen toon.

„De Chineesche vaas!"

Het gelaat van den joodschen handelaar drukte groote teleurstelling uit.

„Ik heb de vaas niet meer!" stamelde hij.

De baron deinsde terug.

„Wat beteekent dat?" schreeuwde hij.

„Ik heb de vaas verkocht!"

„Verkocht?"

„Ja, omdat uw edelheid haar niet hebben wilde!"

„Verkocht? — Aan wien?"

„Aan mijn collega Andreas Speyer. Doch dat hindert niet. Als de heer baron zich de moeite geven wil, 't is slechts een goed half uur hiervandaan. De heer baron zal nog wel bijtijds komen..."

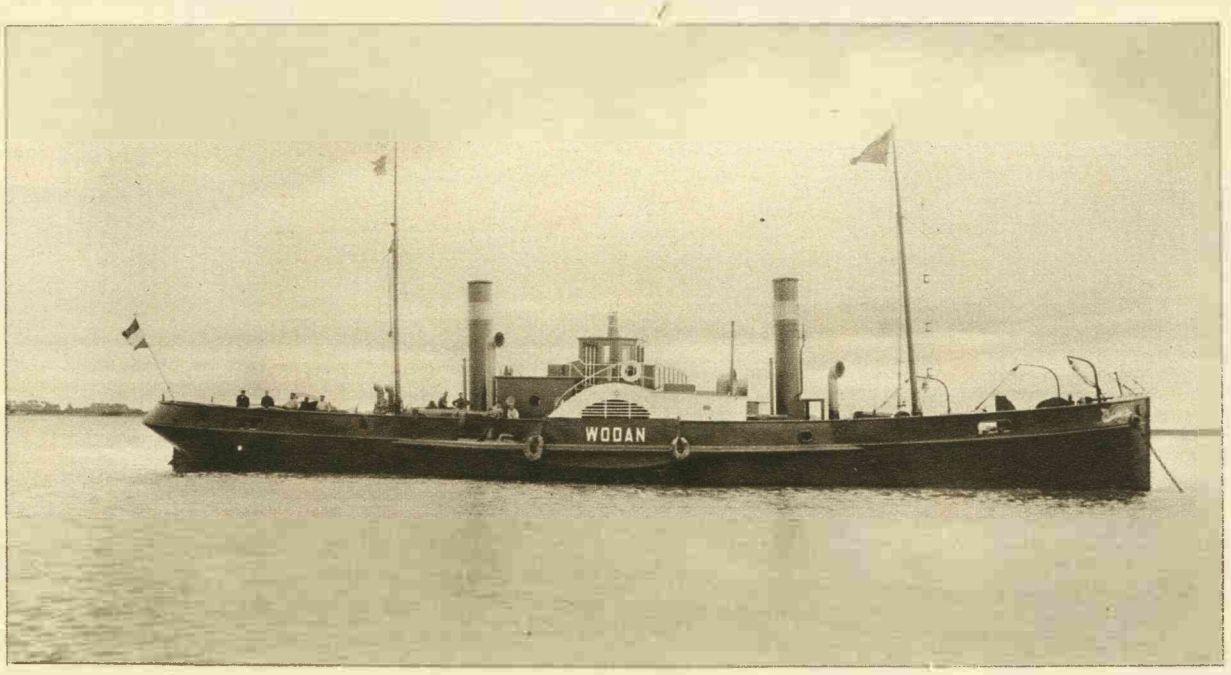
„Wel... vervl...!" De oude heer stikte bijna van woede, hij kreeg een hoestbui, die Samuel door het aanbieden van een glas water trachtte te bezweren. De baron weerde hem echter af en strompelde naar de deur, waar de rijkgegalonneerde palfrenier toeschoot, om zijn heer in het rijtuig te helpen.

* * *

In den loop van dienzelfden dag bracht Andreas Speyer zijn collega en vriend Samuel de hem toekomende tweeduizend gulden, terwijl hij zelf, zooals was overeengekomen, de overblijvende tweehonderd vijftig gulden kreeg, als belooning voor zijn bemoeiingen; want zooals de lezer wel zal bemerkt hebben, hadden de beide handelaren een goed geslaagde komedie gespeeld.

DE HEER J. H. J. KUIJPERS,
thans, sedert 1883, hoofd der R. K. Par. Jongensscholen Haarlemmerstraat—Pelikaanstraat te Leiden, herdacht 12 April den dag waarop hij vóór 50 jaar de onderwijzersloopbaan begon, ter gelegenheid waarvan Z. H. de Paus hem met het kruis „Pro Ecclesia et Pontifice" begiftigde.

HET ONDERZOEK NAAR DE MEDUSA.
De „Wodan" van de sleepdienst-Mij. L. Smit & Co., door de regeering gecharterd voor het onderzoek naar de Tubantia, is thans naar het wrak der Medusa vertrokken, teneinde nadere gegevens te verkrijgen over de oorzaken van de ramp.

TH. VAN SPALL. †

J. G. HERMANS.
De heer Th. VAN SPALL, directeur der bekende Alkmaarsche IJzer- en Metaalgieterij, is een dezer dagen overleden. — De heer J. G. HERMANS te Amsterdam, herdacht verleden week het feit, dat hij 40 jaar verbonden was aan het Vriesseveem.

„MAROUF".
De 5e acte uit „Marouf", dat door de Fransche opera met zeer veel succes is opgevoerd. De foto stelt voor de verschijning der geesten en kabouters met de koffers met goud en diamanten. (*foto Couvée.*)

Vlammetje

Vlammetje! Gij hebt nooit van Vlammetje gehoord? Och, van zooveel groote mannen, die voor eeuwen en eeuwen geleefd hebben, zoudt gij niets weten, als er niet iemand was geweest, die hun lotgevallen te boek had gesteld. En zoo wil ik nu de lotgevallen te boek stellen van Vlammetje.

Vlammetje was zijn naam eigenlijk niet, hij heette Fritsje, maar men noemde hem met dien wonderlijken naam, omdat zijn geestje een reus was in vergelijk van zijn lichaampje, omdat hij dacht en handelde zonder tusschentijd, omdat hij in één woord een geheel ongewone verschijning was, een vreemde eend in de bijt van schoenmaker Jacobs.

Vlammetje was zeven jaar geweest, maar het tobberdje had nog geen schoolbank gezien, veel minder er op gezeten. Niemand had gedacht, dat hij nog zoo oud zou worden en men achtte het de moeite niet waard het gebrekkige kind voor eenige maanden te plagen met het leeren van lesjes en het maken van sommen, van welke wijsheid hij toch niet in 't minst zou kunnen profiteeren. Men liet het knaapje, als 't zomer was, ongestoord in het warme zand wroeten, bloemen planten, vlinders vangen en alles doen waar hij verder lust in had, zoolang die lust namelijk kon bevredigd worden binnen de perken van het knutterige tuintje, dat achter vaders woning lag.

Vlammetje was een nakomertje, d. w. z. de jongste spruit van vader Jacobs telde (ons knaapje natuurlijk niet meegerekend) vijftien jaar en verdiende den kost reeds buitenshuis. De ouderen namen niet veel notitie van den kleinen jongen, vader, moeder waren te druk om zich voortdurend met hem te kunnen bezighouden, zoodoende bemoeide hij zich enkel met zijn bloemen en insecten en de groote cypersche kat, die bij hem in 't warme zand lag te rollen en die hij verzorgde met een teederheid en toewijding, welke aan zijn leeftijd in den regel vreemd zijn.

Vlammetje was natuurwijs geworden, d. w. z. hij kende zijn kleine en toch nog zoo groote natuurwereld op zijn duimpje; hij wist precies hoeveel pooten een meikever had en hoe lang het duurde vóór ze na het z. g. „geld tellen" de lucht in vlogen, ook had hij de blaadjes geteld van alle wilde en gekweekte bloemen, welke in het tuintje stonden en wist hij van welke bloemen de bijen het meest hielden en welke bladeren de konijnen niet lusten.

Zijn zucht naar wetenschap had wel eens over de aangeboren goedheid van zijn hart gezegepraald; zoo had hij enkele malen een vliegje gevangen en in het web van een spin geworpen om te zien wat de laatste met haar slachtoffer zou aanvangen; maar toch, de meeste keeren was hij juist op het noodlottige oogenblik tusschenbeide gekomen en had het ongelukkige diertje van een wissen ondergang gered. Was een bij, een vlieg of een vlinder bij ongeluk in